

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 5

Kapitola 4: Předehra k válce

Bráníte se jakémukoli míru. Chcete věčné opakování války a míru."

Friedrich Nietzsche

Úvod, *Tak pravil Zarathustra*

Když se 30. ledna 1933 zrodila Třetí říše, byli její odpůrci uvnitř i vně Německa přesvědčeni, že se brzy zhroutí. Jejich mylnou představu ještě posílil rozkladný Röhmův puč v červenci následujícího roku. V roce 1936 si však konečně uvědomili, že nacionální socialismus je fenomén, který lze odstranit pouze vnější vojenskou agresí, kterou byli odhodláni použít za vhodných okolností; jinými slovy, až bude dokončeno přezbrojení a masy Němců v jiných zemích budou dostatečně připraveny riskovat své životy jako potravu pro děla.

Němci po první světové válce dobrovolně složili zbraně na příkaz amerického prezidenta Woodrowa Wilsona, který slíbil, že spojenci budou brzy následovat s

vlastními odzbrojovacími programy. Místo toho si Británie a Francie své ozbrojené síly nejen zachovaly, ale pokračovaly v jejich rozvoji, a to ještě několik let předtím, než se vůdce stal kancléřem. "Německý lid a německá vláda nepožadují absolutně žádné zbraně," prohlásil v mezinárodním rozhlasovém vysílání 16. října 1933, "ale naopak rovná práva. Pokud se svět rozhodne odstranit všechny zbraně až po poslední kulomet, pak jsme připraveni se k takové úmluvě připojit. Pokud se svět rozhodne zrušit *konkrétní druhy* zbraní, pak jsme připraveni se bez nich obejít hned od začátku. Pokud se však svět rozhodne, že zbrojit mohou jen některé národy, ale jiné ne, pak nejsme připraveni nechat se vyloučit jako národ se zásadně menšími právy."

Ve 30. letech 20. století předkládal jeden návrh na vzájemné evropské odzbrojení za druhým, jen aby se ve spojeneckém tisku dočkal očerňování jako "válečný štváč". Již v roce 1934 prokázal vážnost svých konečných záměrů tím, že jmenoval Joachima von Ribbentropa zvláštním zmocněncem pro odzbrojení. O jedenáct let později, v posledních dnech mezinárodního konfliktu, jemuž se snažil zabránit, Hitler ve své závěti vzpomínal: "Učinil jsem tolik nabídek na snížení a odstranění zbrojení, které nelze vysvětlit na věčné časy, že odpovědnost za vypuknutí této války nemůže spočívat na mně. Navíc jsem si nikdy nepřál, aby po první strašné světové válce vznikla druhá válka proti Anglii nebo dokonce Americe."

Hitler si byl vědom mezinárodní agitace proti svému řádně zvolenému režimu, a proto rychle navázal mírové vztahy se sousedy své země. Fašistická Itálie již byla novému Německu nakloněna z ideologických důvodů. Francie a Anglie však byly odvěkými nepřáteli. Aby je ujistil, nechal von Ribbentrop 18. června 1935 v Londýně sjednat anglo-německou námořní dohodu. Ta trvale snížila počet válečných lodí Kriegsmarine na 35 % velikosti hladinové kapacity Royal Navy, čímž dokázala záměr Třetí říše nikdy nezpochybnit britskou námořní moc. Tento velkorysý krok však nebyl opětován. Po více než dvou letech vzájemných odzbrojovacích jednání s Brity mu bez okolků oznámili, že Anglie *nebude* při snižování své vojenské výroby dodržovat Versailleskou smlouvu, kterou sama podepsala, ale ve skutečnosti bude pokračovat v modernizaci a rozšiřování svých ozbrojených sil.

Hitler věděl, že pokud má mít Německo šanci bojovat proti koalici židovských států, která se kolem něj vytváří, musí nyní v Británii i jinde znovu vyzbrojit wehrmacht. Francouzům se ve velké snaze získat na svou stranu tradičního nepřítele Německa zřekl všech nároků na sporná území, kde stále žilo velké množství jeho krajanů (například Alsasko-Lotrinsko), a učinil řadu diplomatických kroků ke sblížení. Například "v roce 1935 přijal v Berlíně se zvláštními poctami delegaci francouzských válečných slepců vedenou poslancem Scapinim, který byl rovněž slepý", jak uvádí Leon DeGrelle. A "uspořádal pout' německých veteránů do Douamontu za účelem sbratření s jejich bývalými francouzskými protivníky".

Od roku 1928, pět let před Hitlerovým nástupem k moci, stavěly německé loděnice bitevní loď, která by se mohla postavit třídě *Dunquerque*, největšímu typu ozbrojeného plavidla francouzského námořnictva, ale Hitler ji nařídil demontovat jako mírové gesto. Pařížští politici na tyto kroky odpověděli uzavřením vojenského spojení s komunistickým Ruskem namířeného právě proti Říši. Jejich akce neměly vůbec nic společného s Hitlerovou diplomacií, ale byly zaměřeny výhradně na rozdrčení Německa. Mnoho Francouzů bylo tímto nehorázným jednáním své vlády zděšeno. "Od této chvíle," zvolal státník Benoist-Mechin poté, co byl 27. února 1936 ratifikován francouzsko-sovětský pakt, "se nacházíme na nebezpečném svahu dolů".

I Britové si mysleli, že Francouzi zašli příliš daleko. Jejich ministr zahraničí sir John Simon řekl svému velvyslanci ve Francii, aby "dal jasně najevo, že Anglie je znepokojena tím, že Francie uzavřela smlouvu, která by nakonec mohla vést k účasti ve válce proti Německu za podmínek, které jsou neslučitelné s druhým odstavcem Locarnského paktu". Odstavec, na který Simon narážel, upřesňoval, že se jeho signatáři, mezi nimiž byla i Francie, zavazují, že se nikdy nespojí s žádným státem za účelem obklíčení jiné země. Francouzi nemohli nic získat a všechno ztratit (což nakonec také udělali), když se spojili se Stalinem proti svým vlastním, životně důležitým zájmům. Takový sebevražedný pakt s ďáblem mohl posloužit pouze Židům, kteří ve všech spojeneckých i neutrálních zemích otevřeně agitovali za "svatou válku" proti Německu, bez ohledu na mezinárodní právo nebo oběti, které by pohané podstoupili, aby byl svět pro Židy bezpečný.

Aby ukázal, že se nenechá zastrašit takovou gangsterskou taktikou, vyslal Hitler 7. března své vojáky, aby znovu obsadili Porýní. Již samotný název ji identifikoval jako německou, nikoliv francouzskou. Pařížští politici, hnáni chamtivostí a věčnou pomstou, vyrvali Porýní poválečnému Německu, zkrušenému porážkou, jako součást kořisti, kterou jim slíbili váleční profitéři, autoři Versailleské smlouvy. Stejná zpravodajská média, která se rozhořčeně rozplývala nad Hitlerovou "invazí" do Porýní, nikdy neotiskla ani slovo o "vyhnání tisíců a tisíců rodin z jejich domovů", které provedli Francouzi (Brinkley, 9). K dalšímu ponížení bezbranných Porýňanů byli jako okupační vojáci použiti černí koloniální vojáci ze Súdánu.

Toto odporé opatření pobouřilo lidi na celém světě a ukázalo, že Francouzi jsou vedeni pouze bezmyšlenkovitou nenávistí. Slavný dramatik George Bernard Shaw ve svém prohlášení pro britskou rozhlasovou a televizní společnost odsoudil francouzské obsazení Porýní ozbrojenými černochoy jako "neúčast na hře západní civilizace". Hitlerova "přemilitarizace" Porúří tuto ostudnou situaci zvrátila a vyslala francouzským politikům jasný vzkaz: Pokud by vyprovokovali konfrontaci, byli by první, kdo by pocítil její důsledky. Ustoupili, ale svět se dostal na

"nebezpečnou sjezdovku" vedoucí k válce.

Nelze příliš zdůrazňovat, že Vůdce se v této době rozhodl pro německé zbrojení jen kvůli neustálým francouzským hrozbám a neochotě hledat mírová řešení mezinárodních problémů. Zatímco on usiloval o shodu se všemi árijskými národy kvůli příbuzenským pokrevním a kulturním svazkům, spojenečtí politici mysleli pouze na zničení každého náznaku nacionálního socialismu na příkaz svých židovských žoldnéřů, kteří již vyhlásili německému národu válku. Stejnou bitevní loď, kterou Hitler předtím nechal rozebrat na znamení dobré vůle vůči Francii, nyní nařídil znovu postavit. O několik let později Spojenci draze zaplatí za to, že odmítli přijmout jeho olivovou ratolest, když se mohutný křižník *Scharnhorst* stane jejich metlou a ponížením na moři.

Zatímco si francouzské politické loutky mezinárodního židovstva zahrávaly s ohněm, marxistická koalice ve Španělsku pomocí teroru a korupce ukradla tamní národní volby. Ačkoli většina Španělů hlasovala jinak, komunisté a anarchisté měli tu *drzost* nazvat své nové spojenectví "lidovou" frontou. Vláda v Madridu měla být touto bolševickou klikou unesena, když proti ní vypuklo skutečné lidové povstání. V létě 1936 se Španělsko ocitlo v sevření občanské války. Vlastenecký odpor vedl José Antonio de Rivera, zakladatel Falangistického hnutí, španělské verze fašismu. Jeho poprava komunistickým kľokaním soudem vyvolala národní odpor.

26. července využili pozorní Sověti vnitřní tísně Španělska, kterou považovali za příležitost k upevnění svého dlouho vysněného postavení v západní Evropě. Stalin vyslal marxistickým republikánům "vojenské poradce" a materiál. Brzy do Španělska proudila ze SSSR nejen finanční pomoc, ale i zbraně - včetně nejnovějších stíhaček a bombardérů Rudého letectva. Aby nacionalisté mohli čelit tomuto přílivu mužů a zbraní, potřebovali okamžitě přesunout svou armádu z Maroka na iberská bojiště, ale chyběly jim k tomu prostředky.

Zoufalý Francisco Franco, který zastupoval vlastenecké zájmy své země, požádal Mussoliniho a Hitlera o pomoc. "Mohli bychom my fašisté nechat toto volání bez odpovědi," ptal se Duce o pět let později, "a zůstat lhostejní tváří v tvář pokračování takových krvavých zločinů páchaných takzvanými 'lidovými frontami'? Mohli bychom odmítnout poskytnout pomoc hnutí spásy, které našlo v Antoniu Primo de Riverovi svého tvůrce, asketu a mučedníka? Ne. 27. července 1936 tedy odletěla naše první letka bojových letadel a ještě téhož dne jsme měli první mrtvé."

Vůdce nařídil vyslat leteckou flotilu dopravních letadel do severní Afriky, odkud převezla nacionalistickou armádu do Španělska právě včas, aby zabránila rudému převzetí moci na Pyrenejském poloostrově. Adolf Hitler tak vymyslel a uskutečnil první vojenskou leteckou přepravu v historii. Zachránil tak nejen Španělsko, ale

nakonec i celou Evropu před tím, aby se stala prodlouženou rukou Sovětského svazu. Jak později Vůdce poznamenal, "Franco by měl postavit pomník Ju-52". Junkers Ju-52, kterému jeho posádky s oblibou říkaly *Tante Ju* neboli "teta Ju", byl letounem, který přepravil nacionalistické jednotky z Maroka.

Během následujících tří let hrozilo, že španělská občanská válka přeroste v celosvětový požár, protože Stalin stupňoval podporu republikánů. K nim se přidávali zámořští komunističtí dobrovolníci, často s tajným požehnáním a pomocí svých zemí. Pod chabě maskovanou záštitou židovského premiéra Francie Leona Bluma pronikali bez překážek přes španělské hranice. Jiní přišli až ze Spojených států, kde byl členům něčeho, čemu se říkalo "Brigáda Abrahama Lincolna" (zosobnění židovského komunismu, pokud vůbec nějaké existovalo), umožněn volný přístup do španělské občanské války, a to navzdory Rooseveltově "oficiální" veřejné politice nezasahování.

Ale i nacionalisté přitahovali své dobrovolníky, od irských fašistů v modrých košilích a italských černých košil až po polské piloty a ruské emigranty. Mezi nimi byli i letci německé *legie Condor*, kteří sehráli rozhodující roli ve výsledku války tím, že získali pro nacionalisty vzdušnou převahu. Jejich epickou ságu napsal Roy Campbell, který patří k velkým jménům anglické poezie 20. století a byl jedním z Frankových britských dobrovolníků.

27. dubna 1937 se noviny po celém světě rozhořčovaly nad náletem na nechráněné baskické město Guernica. Objevily se hrůzné fotografie 6 000 mrtvých žen a dětí doprovázené titulky obviňujícími "nacistické vrahy" ze způsobení této strašné tragédie. Zatímco se novináři ve Francii, Anglii, Rusku a Americe ze všech sil snažili roznítit veřejné mínění proti Němcům, piloti *legie Condor* byli zmateni, protože Guernicu nikdy nebombardovali. Jejich cílem byly pouze republikánské pevnosti v okolí nedalekého města Bilbao. Ačkoli mrtví civilisté v Guernice byli skuteční, ve skutečnosti je zmasakrovaly komunistické úderné oddíly, které svá vlastní zvěrstva přetvořily v antifašistickou propagandu. Pomáhal jim v tom samozřejmě převážně sympatizující světový tisk, jehož čtenáři neměli možnost dozvědět se o opačných důkazech ani od Němců, ani od Mezinárodního červeného kříže. Komunistické a novinářské spolčování při překrucování pravdy v neprospěch národních socialistů bylo dost běžné od chvíle, kdy Adolf Hitler v roce 1920 rozvinul svou ideologii. S Guernicou však rozsah klamání dosáhl nebývalých rozměrů, které se budou neustále opakovat a rozšiřovat po celou dobu druhé světové války až do současnosti. Velkou pravdou španělské občanské války bylo, že ji vyhrály vlastenecké živly z celé Evropy v novém kooperativním duchu překonávajícím malicherné, šovinistické rozpory starých dob.

Tato pravda byla zdramatizována v dubnu 1939, kdy vítězná vojska generála Franca uspořádala v ulicích Madridu obrovskou demonstraci. Španělští falangisté

a italští fašisté defilovali spolu s německými legionáři Kondor a dobrovolníky zastupujícími mnoho dalších evropských národností. Ukázali, že nejhorší nepřátelé jejich rasy mohou být poraženi, když se postaví společně jako árijští bojovníci - důkaz, který za několik let potvrdili znovu.

Poté, co se jim nepodařilo potlačit fašismus a národní socialismus ve Španělsku, se zklamání Židé a jejich přísluhovači poohlíželi po dalších příležitostech, jak znovu rozpoutat svou "svatou válku". Dvě našli ve střední a východní Evropě.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

